

## A TAVASZ ÖRÖMHÍRE

*Barsy Irma*

A nagy hó olvadni kezdett,  
s robajjal zúgott le az ár,  
eddig a mezőt hófehéren  
takarta be a bús halál.  
Sárba tiporva rothadt fű,  
gyász borítá a réteket,  
mindent az ősz szele hervasztott  
és elűzte az életet.  
S míg egy fakult füvet kezemben  
finom, holt porrá morzsolok,  
gondolom, hogy mind hasonlóak  
a halandó ember-sorsok.

Mint aszott fű, hull el az ember,  
földporrá lesz, mi élet volt,  
ó Istenem, feltámadhat-e,  
élővé lesz-e ami holt?!  
A sírok egyre domborulnak,  
mind több a gyász és a halál...  
Lesz-e az elmúlásnak vége,  
lesz-e virágzóbb láthatár...?

De ím a Nap kél diadallal  
s meleggel szórja be a tért,  
aszott fű helyett zöld hajtástól  
díszeleg a felperzselt rét.  
A húsvéti harangok kongnak,  
bíbor hajnal köszönt megint:  
a hang s a fény versenyre kelve  
élet győzelmét hirdetik.

Ki értünk meghalt, harmadnapon  
a sírból győztesen jött ki,  
s lön zsongéje feltámadásnak,  
amelyben a hívő követi.  
Feltámadunk! hiszem szilárdan,  
a sír és halál nem örök.  
Nem maradhat végképp a sírban,  
ki e létből elköltözött...!  
Megváltónk eljön dicsőségben,  
hogy megszűnjön a bűn, halál  
s ki az Úrnak híven szolgált,  
Benne örök életet talál.

Forrás: [www.keresztenydalok.hu](http://www.keresztenydalok.hu)